

Col·laboració

La reglamentació dels Hospitals

per

E. FERNANDEZ I PELLICER

Es arribada l'hora de posar en ordre la caòtica organització dels nostres Hospitals. I en dir dels *nostres Hospitals* em refereixo a totes aquelles institucions de beneficència que contenen amb un mínim d'un centenar de llits per assistència de malalts i invàlids. En aquest nom genèric ha d'incloure's, doncs, totes les institucions que són aprofitables per l'obra benèfica que necessita el nostre poble i per l'obra de cultura mèdica que cal al nostre estament.

Aquesta caòtica organització hospitalària perjudica les dues nobles finalitats que acabem d'esmentar: la benèfica i la cultural. La benèfica per manca d'una coordinació amb la que hauria de sistematitzar-se l'assistència social a tota Catalunya, obeint a unes normes que evitessin la duplicitat o multiplicitat de serveis, que porten a l'atomització, a la disgregació de forces i d'ingressos, a l'encariment de l'assistència pública i a la consegüent ineficàcia, pobresa i falta de mitjans de totes les institucions hospitalàries. Aquest desordre ha estat ja posat en evidència per altes mentalitats de la nostra terra, coneixedores sobrerament de la magnitud de forces que es perden en l'aïllament i en el prurit d'independència; però manca la veu i l'actuació perseverant de la personalitat amb prou prestigi per a formar un estatut ordenador de la beneficència a Catalunya.

Alguns dels nostres Hospitals són regits per cartes de fundació atorgades al segle XIV, i altres pel intuïcisme d'unes juntes amb molta bona fe, però perfectament desconeixedores. Contra el desordre d'aquesta obra benèfica només hi cap una conferència que reuneixi a totes les persones de bona voluntat i a totes les capacitats coneixe-

dores d'aquest problema, perquè redacti un *Estatut de la Beneficència*, que mereixi l'aprovació dels poders públics, per les seves normes de caritat, de justícia i d'eficàcia.

La *finalitat cultural* dels nostres hospitals és una cosa inherent als mateixos. Des dels temps en què l'art de curar deixà de vincular-se a l'alquímia, la màgia i el sortilegi, que sempre més ha estat lligat a l'estudi i observació dels malalts que ens ofereix la pràctica hospitalària. Als hospitals es formen les noves generacions mèdiques; i el progrés científic d'aquestes generacions és més evident als pobles en què troben més facilitats i estímuls per a conviure amb els serveis hospitalaris.

Vegi's, doncs, si és important la reglamentació hospitalària per les finalitats de la cultura i de l'esdevenidor del nostre poble.

L'assistència dels malalts és avui molt altra cosa que la dispensada pels barbers i sangradors del temps del rei Martí, i fins dels d'Ambrosi Paré i del Gil Blas de Santillana. Això vol dir que els metges que regenten un càrrec hospitalari tenen una responsabilitat enfront la ciència i envers la humanitat, que hom no podrà exigir-los si d'altra banda no se'ls dóna la deguda dignitat. El seu nomenament no pot dependre d'influències ni nepotismes, com tampoc, en arribar al seu lloc, pot veure entrebancada la seva tasca per disposicions de dalt i obstacles de baix, que tallen les ales de l'esperit científic que volaria cap a la perfecció d'un ideal.

La reglamentació interna de cada hospital convé en primer lloc a l'Administració llur, que li marca les dreceres a seguir amb continuïtat i